

Csalogány.

— Állatmese. —

Irta: *Hönig Hugó*, VII. o. t.

Elhangzott hát az alkotó „Legyen”,
Nagy volt a munka s most az Úr
pihen.

Szemét elégűlten körülveti —
Es im' a hódolóknak ezrei:
Örömsugárzó lelkesült sereg
Riadva jó: „Hozsanna, üdv neked!”
S a bércz, a völgy, az erdő és hegyek
Riadva zúgják: „Isten, üdv neked!”

Mi szép a lét ez első hajnala!
Sugárzó trónján ül az ég Ura,
Körötte ott mindannyi angyala,
Fején csillagból fonva korona,
Jóságosan a hódolókra néz
S jóságot még több jósággal tetéz.

Biztatva szól az Úr: „Előre hát!
Meghallgatom bárki kívánatát.”

Örömiradva zúg fel mindahány
S az Úr elé megyen egymásután.
Elől az ember lépdél, nőt kíván:
Nem élet így az élet: egymagán.
Utána jó az állat sorra mind
S az Úr mindenkinek jósággal int.
A sasnak át erősebb karmokat,
A szarvasnak még karesubb derekat,
A nyulnak gyorsabb lábak kellenek,
A ló kér délcezegebb, szebb termetet,
Es minden állat mást meg mást kíván,
Tovább vonul aztán egymásután.
S az Úr kegyes, jóságosan figyel,
El is nyeri mind, a mért esdekel.

De im', ott elvonultan, egymagán
Áll búslakodva a kis csalogány.

Az Úr meglátja, hívja kegyesen
S a csalogány a trón elé megyen.

És mond az Úr: „Szólj bátran, kis
madár,
Szived mitsem kíván, mire se vár?”

„Kegyedre én hogy' volnék érde-
mes?!

Tudod Te jól, Uram, hogy mit teszesz.
Megadtál mindent, nincs több óhajom
S csak hála az, mi zenghet ajkamon:
Hiszen oly jó vagy s oly kegyes!”

S az Alkotó szívének tetszik ez,
Sugárból szőtt trónjáról im' lelép
S a csalogányhoz szólni kezd ekkép:
„Szerényen mitse kérsz bár, kis madár,
E szerénységed jutalomra vár:
Ajkadra büvös-bájos dalt adok,
Hogy enyhíts bűt, hogy gyógyíts bá-
natot.

Erdő mélyének édes dalnoka,
Te léssz a szenvedőnek vigasza.”

S az angyalok csapatja sorra mind
A kis madárra csókot csókra hint,
S e csók azt dalnokká avatja fel.

— A szerénység ily jutalomra lel.

S azóta csendes, méla alkonyon,
Ha szívre száll a titkos fájdalom
S az ember bánatosan elmereng:
A csalogány büvös danája zeng;
S erdő mélyének édes dalnoka
A búsnak, szenvedőnek vigasza.

b) A budapesti VII. k. állami főgymnasium részéről beküldetett:

Állatvédelem a középiskolában.

Irta: *Köpesdy Elemér*, VIII. o. t.

„Más szemében a szálkát is, a magáéban még a gerendát
sem látja. „Ez fordul elő százszor és ezerszer éltünk napjaiban.
Ezt teszi a paraszt, a hotentotta és még bármely uralkodó.
Ez fordul elő a tanuló életében is számtalanszor. Irunk sok-
sok leírást, elbeszélést, verset és prozát, a melyekben óvjuk a
művelt és műveletlen népet az állatkínzástól.